

Рождениятъ день на Лифу.

(Разказъ — за дѣца и юноши).

Лифу бѣ синъ на принца Тифи, високъ сановникъ при китайския дворецъ.

Той бѣ умно и образовано момченце. Възпитателтъ му, единъ будийски жрецъ, неможеше да се нахвали съ него.

— Ученъ човѣкъ ще стане, говорѣше той често на принца Тифи, Вие ще се гордѣте съ него!.

Но бащата подигаше раменѣ.

— Азъ бихъ прѣдпочелъ, отговаряше той, щото моятъ синъ да е по-малко ученъ, но да е по-здравъ! Погледнете само измършавѣлото му блѣдно лице, хилавото му тѣло; отъ него войникъ нѣма да стане!

— Възможно, но въ замѣна на това той ще бжде съ великъ умъ и велико сърдце!

Лифу живѣеше въ двореца, кждѣто въ изобилие блещѣха бронзови дракони, фарфорови птици; кждѣто стаитѣ, снабдени съ прѣ-красна скъпая мебелъ, потѣваха въ коприни отъ зеленъ и жлътъ цвѣтъ, съ разкошни нашивки, изображаващи цвѣта, птици, пейзажи. Освѣтъ това, цѣлъ сонмъ отъ слуги бѣха на негово разположение. Стигаше само да дигне показалеца, и тозчасъ му принасяха всичко, що пожелаеше.

За разходка му бѣха прѣдоставили грамаденъ, насаденъ съ разни дървета и храсте паркъ; тамъ бѣха устроени обширни басейни, напълнени съ риби, бѣха проведени поточета; въ тѣхъ цвѣтѣха красивитѣ водни лилии, а по брѣга растѣше висока трѣстика, кждѣто вечерно врѣме прилитаха щъркове и дълго прѣстояваха на единъ кракъ, мечтайки за нѣщо.

Въ края на парка се простираше голѣма бамбукова и елхова гора, кждѣто се вѣдѣха въ грамадно количество зайци и бѣлки, на ловъ по който той обичаше да ходи твърдѣ често. Но безъ да се гледа на тоя разкошъ, Лифу бѣ само наполовина доволенъ отъ своя животъ, тѣй като неговиятъ татко — принцъ

Тифа, еднажъ за винаги му бѣше запрѣтилъ да излиза задъ високата ограда, която окржаваше двореца и всичкитѣ му части.

Какво може да има отатѣкъ тия каменни стѣни? Градина ли тамъ още по-чудесна отъ неговата, лѣсове ли още по-обширни, или пѣкъ градъ съ многочислени бамбукови кжщички?

Той се рѣши да попита за това своя възпитателъ.

— „Вие, като принцъ, отговори му послѣдниятъ, сте длѣжни да имате работа само съ подобнитѣ Вамъ. Задъ тая ограда живѣятъ хора, които стоятъ много по-ниско отъ Васъ по своето положение; Вие не трѣбва да се познавате съ тѣхъ!“

— „Защо ли тѣй!“ рече на себе си Лифу; но като видѣ смущението на своя възпитателъ, той не се осмѣли да разпита по-нататѣкъ. Тогава той си спомни, какво му бѣха говорили на уроцитѣ, че има хора, освѣтъ принцове, още и мандарини, сановници и графове.

— „Ето тия хора трѣбва да живѣятъ въ тоя градъ, чийто шумъ нарушава по нѣкога тишината на моята разходка“.

Веднажъ той се разхождаше въ парка. Слѣдъ него вървѣше младъ китаецъ, който носѣше кошничка съ плодове и захарчета, които Лифу ядѣше вървѣйки. Внезапно той забѣлѣжи, че на едно мѣсто една частъ отъ каменната ограда се бѣше съборила.

Той съ любопитство дойде по-наблизу, покачи се по разхвърленитѣ кирпичи, и се озова на улицата, която заобикаляше неговото владѣние. Внезапното появяване на младия принцъ накара една тѣла дѣца, които играеха на пѣська, донесенъ за поправка на развалената стѣна, да се разбѣгатъ.

Лифу гледѣ дълго и съ удивление на тѣхъ. Него го поразѣ това, че тѣ бѣха облѣчени не така, както той: по тѣхъ нѣмаше богати копри-